

Sygn. akt XI GC 1624/18

Sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym.

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. pozwem złożonym w dniu 5 października 2017 r. roku do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwoty 1983,16 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot częściowych i kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazała, że strony łączyła umowa, na mocy której powódka za wynagrodzeniem świadczyła na rzecz pozwanej usługi kurierskie za wynagrodzeniem, jednocześnie pozwana zobowiązała się do uiszczania comiesięcznej opłaty abonamentowej w kwocie 262,50 zł netto (322,88 zł brutto). Wynagrodzenie na rzecz powódki płatne było w terminie 14 dni od daty wystawienia faktury VAT. Powódka niniejszym pozwem dochodzi należności abonamentowych wynikających z czterech faktur VAT wystawionych w okresie od stycznia do kwietnia 2017 r., których pozwana nie uregulowała mimo skierowanego wezwania do zapłaty, wraz z odsetkami od daty wymagalności każdej z nieopłaconych faktur, a nadto równowartości kwot po 40 euro tytułem rekompensat za koszty odzyskiwania należności każdej z tych faktur wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Po wydaniu w sprawie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. Dnia 12 października 2016 r. wypowiedziała umowę z powódką, z uwagi na jej nienależyte wykonywanie przez powódkę; wobec czego faktury były przez powódkę wystawione niezasadnie, niezasadnie też naliczono karę umowną za rozwiązanie umowy z winy pozwanej. Podniosła nadto, że dochodzone pozwem należności ujęte w fakturach za okres od stycznia do marca 2017 r. zostały zasądzone nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 5 grudnia 2017 r., który został zaskarżony sprzeciwem przez pozwaną.

Strony w toku procesu podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Powódka zakwestionowała wypowiedzenie dokonane przez pozwaną, podnosząc, że brak jest dowodu doręczenia takiego wypowiedzenia. Nie podzieliła zarzutu powagi rzeczy osądzonej, wskazując, że w równoległe toczącym się procesie pomiędzy tymi samymi stronami dochodzi kary umownej za rozwiązanie umowy z winy pozwanej, naliczonej za 8 miesięcy rozliczeniowych począwszy od kwietnia 2017 r., natomiast niniejszym pozwem objęte są należności abonamentowe od grudnia 2016 r. do marca 2017 r., przy czym płatność faktur następowała z dołu.

Na rozprawie w dniu 25 lutego 2019 r. Sąd odmówił odrzucenia pozwu w całości bądź w części.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16.11.2015 r. pomiędzy (...) sp. z o. o. i (...) sp. z o. o. z jednej strony a pozwaną została zawarta umowa o świadczenie usług pocztowych i kurierskich. Umowę zawarto na 24 miesiące, abonament miesięczny wynosił 262,50 zł netto, pozwana miała w ramach tej umowy prawo nadania 25 paczek o wadze do 30 kg w usłudze (...) ekonomicznej, niewykorzystane paczki nie przechodziły na okres następny, ponadto umowa określała ceny na poszczególne usługi. Zgodnie z § 2 ust. 4 umowy usługa (...) ekonomiczna świadczona była przez spółkę (...). W § 5 postanowiono, że w razie opóźnienia w płatnościach każdy operator może rozwiązać umowę zgodnie z § 7 ust. 4. W § 7 ust. 3 postanowiono, że nadawca nie może rozwiązać umowy przed upływem okresu, na jaki została zawarta, w § 7 ust. 4 wskazano zaś, że operatorom przysługuje prawo rozwiązania umowy z zachowaniem formy pisemnej pod rygorem nieważności, bez zachowania terminu wypowiedzenia w wypadku istotnego naruszenia warunków umowy przez nadawcę. W § 7 ust. 5 przewidziano, że w przypadku jednostronnego rozwiązania umowy przez nadawcę lub przez operatorów z winy nadawcy przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta, spółka (...) jest uprawniona do obciążenia nadawcy karą umowną w wysokości iloczynu wartości abonamentu oraz ilości miesięcy pozostałych do zakończenia

obowiązki umowy, zgodnie z okresem na jaki została zawarta. Kara umowna miała być płatna na podstawie wezwania.

Dowód:

- umowa k. 33-38.

Pismem z 26 września 2016 r. pozwana wezwała powoda do rzetelnego wykonywania obowiązków umownych, wskazując na brak kontaktu z przedstawicielem, długotrwałe rozpatrywanie reklamacji i błędy w wystawianych fakturach, a pismem z 12 października 2016 r. wypowiedziała umowę za 30-dniowym okresem wypowiedzenia, wskazując na jej nienależyte wykonywanie przez powoda. Wypowiedzenie doręczono pod adres siedziby powódki w dniu 14 października 2016 r.

Dowód:

- pismo z dnia 26 września 2016 r. z dowodem doręczenia k. 67-69;

- pismo z dnia 12 października 2016 r. z dowodem doręczenia k. 70-71;

Dnia 4 stycznia 2017 r. powódka wystawiła na rzecz pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 245,39 zł tytułem abonamentu Firma 300 (24 mc).

Dnia 3 lutego 2017 r. powódka wystawiła na rzecz pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 322,88 zł tytułem abonamentu Firma 300 (24 mc).

Dnia 3 marca 2017 r. powódka wystawiła na rzecz pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 322,88 zł tytułem abonamentu Firma 300 (24 mc).

Dnia 3 kwietnia 2017 r. powódka wystawiła na rzecz pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 322,88 zł tytułem abonamentu Firma 300 (24 mc).

Dowód:

- faktury VAT k. 39-42;

Pismem z dnia 10 kwietnia 2017 r. pozwana w odpowiedzi na pismo powódki z dnia 29 marca 2017 r. o wypowiedzeniu umowy z pozwaną i wezwaniu do zapłaty kary umownej, poinformowała pozwaną, iż jest ono niezasadne, albowiem pismem z dnia 12 października 2016 r. powódka wypowiedziała już umowę, wobec czego wypowiedzenie powódki i wezwanie do zapłaty kary umownej jest bezzasadne.

Dowód:

- pismo z dnia 10 kwietnia 2017 r. k. 72;

Pismem z dnia 27 czerwca 2017 r. powódka za pośrednictwem spółki (...) wezwała pozwaną do zapłaty łącznej należności wynikającej z wystawionych faktury VAT w kwocie ogółem 3797,03 zł w terminie do dnia 4 lipca 2017 r.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 27 czerwca 2017 r. wraz z wydrukiem k. 43-45.

Pismem z dnia 4 lipca 2017 r. pozwana poinformowała spółkę (...), iż umowa została wypowiedziana dnia 12 października 2016 r, z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia, wobec czego w 2017 r. pozwaną ani powódkę nie łączyła żadna umowa i niezrozumiałe jest skierowane wezwania do zapłaty.

Dowód:

- pismo z dnia 4 lipca 2017 r. k. 73.

Stan faktyczny ustalono w oparciu o dokumenty prywatne złożone przez strony do akt sprawy, których prawdziwości nie kwestionowano, a i Sąd nie miał podstaw do odmówienia im autentyczności. Sąd wbrew zarzutowi powódki ustalił, że skutecznie doręczono powódce pod adres siedziby wynikający z KRS wypowiedzenie umowy przez pozwaną. Na tę okoliczność pozwana przedłożyła uwierzytelniony przez jej pełnomocnika – radcę prawnego odpis nadanego przesyłką poleconą wypowiedzenia z dnia 12 października 2016 r. wraz z potwierdzeniem jego doręczenia w dniu 14 października 2016 r. (k. 70-71). Pozwana w niniejszym postępowaniu nie wykazała natomiast faktów wskazywanych w korespondencji pozwanej do powódki, dotyczących nienależytego wykonywania umowy (mianowicie brak kontaktu z przedstawicielem, długotrwałe rozpatrywanie reklamacji i błędy w wystawianych fakturach). Oprócz głoślośnych twierdzeń w tym przedmiocie pozwana nie naprowadziła żadnych dodatkowych dowodów na tę okoliczność.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest nieuzasadnione i jako takie podlegało oddaleniu w całości.

Powódka domagała się zasądzenia wynagrodzenia abonamentowego, przewidzianego przez strony w umowie o świadczenie usług pocztowych i kurierskich, na mocy której pozwana winna uiszczać na rzecz powódki comiesięczne wynagrodzenie.

Pozwana w sprzeciwie podniosła zarzut nieistnienia roszczenia dochodzonego pozwem, z uwagi na uprzednie wypowiedzenie umowy przez pozwaną. Pozwana upatrywała prawa do wypowiedzenia umowy w treści art. 746 k.c., stosowanym z mocy art. 750 k.c. Art. 746. § 1 k.c. stanowi, że **dający zlecenie może je wypowiedzieć w każdym czasie**. Powinien jednak zwrócić przyjmującemu zlecenie wydatki, które ten poczynił w celu należytego wykonania zlecenia; w razie odpłatnego zlecenia obowiązany jest uiszczyć przyjmującemu zlecenie część wynagrodzenia odpowiadającą jego dotychczasowym czynnościom, a jeżeli wypowiedzenie nastąpiło bez ważnego powodu, powinien także naprawić szkodę. **Stosownie do § 3 nie można zrzec się z góry uprawnienia do wypowiedzenia zlecenia z ważnych powodów**. Pozwana wskazała w swoim wypowiedzeniu na tę podstawę prawną, jednakże w niniejszym postępowaniu, jak wspomniano wyżej, nie wykazała okoliczności, które dawałyby jej prawo do wypowiedzenia z ważnych powodów. W szczególności nie wykazano faktów wskazywanych w korespondencji pozwanej do powódki, dotyczących nienależytego wykonywania umowy. W tej sytuacji należy uznać, że wypowiedzenie nastąpiło bez ważnego powodu. Umowę zawarto 16 listopada 2015 r., pozwana wypowiedziała ją ze skutkiem na dzień 14 listopada 2016 r. (30-dniowy termin wypowiedzenia, licząc od daty doręczenia wypowiedzenia powódce w dniu 14 października 2016 r.). Zatem powódce nie przysługuje dochodzone niniejszym pozwem wynagrodzenie z tytułu opłaty abonamentowej, za okres po wypowiedzeniu umowy, a tym bardziej kwoty rekompensat po 40 euro z tytułu każdej z czterech spornych faktur.

Dla porządku wskazać w tym miejscu należy, że Sąd odmówił odrzucenia pozwu w sprawie niniejszej w całości bądź w części, albowiem przedmiotem sprawy o sygnaturze XI GC 1408/18 pomiędzy tymi samymi stronami, w której tut. Sąd nieprawomocnym wyrokiem z dnia 4 grudnia 2018 r. zasądził w pkt I kwotę 2.583 zł z odsetkami, była kara umowna za 8 okresów rozliczeniowych, począwszy od kwietnia 2017 r. Sąd w tamtej sprawie w pisemnych motywach wyroku nadmieniał, że powódka uprawniona była do naliczenia kary umownej za 12 okresów rozliczeniowych (vide k. 88-109). W sprawie niniejszej dochodzi zaś nie kary umownej, a wynagrodzenia umownego z tytułu świadczonych usług kurierskich w okresie od grudnia 2016 do marca 2017 r. Marginalnie, gdyby przyjąć, jak tego chciała powódka, iż to nie pozwana jako pierwsza, a powódka skutecznie wypowiedziała przedmiotową umowę, to wówczas dochodzona przez powódkę od pozwanej w równoległym toczącym się procesie kara umowna byłaby w świetle wywodów prawnych tut. Sądu na tle art. 483 k.c. niezasadna.

Z tych względów orzeczono jak w pkt I sentencji.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 k.p.c.), zasądając od powódki na rzecz pozwanej wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w stawce minimalnej adekwatnej do wartości

sporu stosownie do § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)